

Láska předků sálá ze staveb chrámů - o lásku, která bude sálat z nás, prosme Ducha Svatého

JAN 15, 9-17

^{15,9} Jako Otec miloval mne, tak já jsem miloval vás. Zůstaňte v mé lásce. ^{15,10} Zachováte-li moje přikázání, zůstanete v mé lásce, jako jsem já zachovával přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce. ^{15,11} To jsem k vám mluvil, aby moje radost byla ve vás a aby se vaše radost naplnila. ^{15,12} To je mé přikázání: Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás. ^{15,13} Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí svůj život. ^{15,14} Vy jste moji přátelé, když děláte, co já vám ukládám. ^{15,15} Už vás nenazývám služebníky, protože služebník

neví, co dělá jeho pán. Nazval jsem vás přáteli, protože vám jsem oznámil všechno, co jsem slyšel od svého Otce. ^{15,16} Ne vy jste si vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás a určil jsem vás k tomu, abyste šli a přinášeli užitek a váš užitek aby byl trvalý. Potom vám Otec dá všechno, o čem ho budete prosit ve jménu mém. ^{15,17} To vám přikazuji: Milujte se navzájem!

REFLEXE

Nedávno jsem mluvil s jedním maturantem, který se svým věřícím kamarádem přišel na faru. Bylo zřejmé, že je v církevním prostředí poprvé a snaží se najít něco, o čem „náboženském“ by hovořil s farářem. Byl velmi autentický, když řekl, že ho fascinují budovy chrámů, ve kterých se setkává s něčím mohutným, vznosným. Vycítil, že i k němu umění vedené Duchem Svatým, promlouvá o vznešenosti a velkoleposti Boží.

Lidé, díky odvaze předků, kteří ze svého málo investovali jistě nemalé částky, se setkávají celá staletí s uměním: budovami, obrazy, sochami, hudbou i poezií, spisy, ze kterých Boží přítomnost jen sálá. Stačí přijít, sednout si do ticha chrámu. Zde se naplňuje Ježíšovo slovo, které jsme dnes četli: „*Určil jsem vás k tomu, abyste šli a přinášeli užitek a váš užitek aby byl trvalý*“ (Jan 15,16-17). Za honosnými budovami chrámů, ale i o mnohem skromnějšími budovami vesnických kostelů a jejich výzdobou, nemusíme hledat, jak se někdy rádo dělává, jen pompu a pýchu. Když u nás totiž převažuje příliš negativní a kritický pohled na cokoli, všude pak vidíme prospěch, pýchu a pompu. Za chrámy můžeme hledat i vznešenější pohnutky stavitelů. Totiž touhu dát Bohu to nejlepší a zároveň dát lidu odkaz na toho, koho ony chrámy a umění ukazují. Na majestát a svrchovanost Boha, který s touhou vstupuje do blízkosti každého člověka. Jako jsou chrámy umně zasazeny do krajiny, jako by tam vždy patřily, tak touží Bůh vstoupit do každého lidského příbytku, rodiny i osobního života. Je to až něco naprosto přirozeného a přesto je to dílo velké Boží lásky. Podívejte se na skvělý dokument ČT 2 z cyklu „*Zakázaný Bůh*“ o stavbě kostela sv. Josefa v Senetářově. Velmi doporučuji shlédnout i ostatní díly.

Chrámy rozeseť po celém světě představují to, co se rozhodl Bůh vykonat - stát se člověkem. Jako chrámy vstupují do krajiny, tak vtělený Bůh Ježíš Kristu vstoupil do života člověka. Princip vtělení - Boží láska se vtělila mezi nás, a jak víme, šla až do krajnosti možností lásky, kdy jak jsme dnes četli u sv. Jana: „*Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí svůj život*“ (Jan 15,13).

Je krásné mluvit o chrámech a umění, ještě krásnější je toto svědectví víry předků zakoušet. Nelze ale zůstat jen v minulosti a u vnějších věcí. Ve chrámě se má scházet lid patřící Bohu. Lid, který si je vědom svého očistění od hříchů Kristovou obětí. Lid, který si Kristus povolal, aby nesl jeho

ovoce, trvalé ovoce jeho lásky. „Zachováte-li moje přikázání, zůstanete v mé lásce... Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás... To vám přikazuji“ (Jan 15,10.12.17). Ježíš nás učí budovat živý chrám Boha. Ne z kamenů, ale lidských srdcí.

Nedávno jsem slyšel příběh z pohřbu jedné rodiny. Celá rodina chodila do kostela, přistupovali ke svátostem, ale v kostele si sedali každý na jinou stranu, aby si nemuseli ani podat ruku s přáním pokoje. Nezdravili se, nenavštěvovali, a když jeden z té druhé části rodiny zemřel, ani mu nešli na pohřeb. Smutný a bohužel neojedinělý případ. „*To je mé přikázání: Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás,*“ učí Ježíš. Co těmto lidem chybí? Proč jim chybí láska a touha po smíru a odpuštění? Proč tito lidé chodí svatokrádežně ke zpovědi a k přijímání? Proč jsou to více otroci satanovi než učedníci Kristovi?

V chrámu, který jim zbudoval Bůh, chybí život s Kristem. Nemluví o chrámu kamenném, ale chrámu jejich srdce. Nežije v nich vzkríšený Kristus, nepřijali Ducha Svatého, nebo ho přijali, ale svým postojem se ho zřekli, stejně jako Krista. Jejich dílo nevyzařuje život a krásu, není nic, co by mohli nabídnout dalším generacím. Tento odstrašující případ hluboce kontrastuje s obětí těch, díky nimž sedí v chrámě, i s Kristovou obětí. Kdysi bylo v našem děkanátu setkání farních rad. Na otázku, co by potřebovaly farnosti, aby bylo osloveno více lidí, řekli jedni: „Peníze!“ Co s touto mentalitou? Potřeboval Kristus peníze, aby miloval? Potřebovali je apoštolové?

Nelze tvořit lid Boží bez vedení Duchem Svatým. Lid bez přítomnosti Ducha Svatého není Církví Kristovou. Pouze Duch nám připomíná Kristova slova a dává nám je chápat.

V tyto poslední dny velikonoční doby se připravme na Slavnost Seslání Ducha Svatého. Obnovme touhu, abychom se jím chtěli nechat vést. Obnovme citlivost pro jeho vedení. Prosme o jeho nový příchod do našich životů. Modleme se zvláště od čtvrté slavnosti Nanebevstoupení Páně po devět dní, jako to dělali apoštolové s Pannou Marií po Ježíšově nanebevstoupení. Prosme o příchod Ducha Svatého, oheň a světlo Boží lásky a modrosti vstupující do našich životů, aby naše životy nesly trvalé ovoce, které zůstává. Nebojme se investovat v tyto dny více času v budování chrámů našich srdcí. Ani naši předkové nelitovali toho, co museli i ze svého posledního věnovat na to, aby do dnešních dob stály kostely, aby byly vyzdobeny oltáře. Staly se však památníky jejich lásky, která dodnes oslovuje.